

Sigorta şirketim var. Bahsetmiş miydin bilmiyorum. Evden, Hazine Müsteşarlığı uygulamayı kaldırdı, levha şeyi uygulamasını. Evden bağlanarak işlerimizi yapmaya çalışıyoruz öyle. Bakalım, biraz kötü, hani şey oldu gerileme oldu işler anlamında da ama umarım toparlar. Tüm sektörler etkilendi bence. Hayatta yeni normaller oluşmaya başladı. Yani bu son zamanlarda çok fazla arttı hastalık, biraz çok rehavete kapıldılar diyebilirim. İnsanlar ciddiye almıyorlar bence. Hani şey, tiye alıyorlar bu korona virüs olayını. Biraz o konuda şey var, yani böyle ihmal ediliyor. Toplumda o bilinçlenme düzeyi çok yüksek değil bence. 200 kişi mi ne olmuş en son. Hastanede kuzenim var, başhemşire. Hani sayı çok arttı falan diyor. Mesela ilk çıktığında böyle değildi. Vaka sayıları 200-250 kişi falan olmuş.

Türkiye'de vaka sayıları düşüyor, Diyarbakır'da yükselmiş, yani öyle. Aslında belki de şey, hani turizm zamanı ya, ben onu düşünüyorum. Türkiye turizm anlamında dünyanın altıncı mı, beşinci gelirine sahip bir ülke. Hani belki bir algı yanıltması. O gelirden ekonomiye daha öncelikli olmuştur şimdi onlar için insanların sağlığından, ondan da kaynaklı olabilir, bilemeyiz. İkinci bir dalga olabilir o zaman. Bu tatil sürecinden sonra ben, ben bekliyorum açıkçası. Şimdi hocam ben bir bardak su alayım, geleyim, öyle oturalım (gülüyor). Hatta suyu yanıma alayım, şöyle. Artık ofise müşteri kabul etmiyorum, telefonla işlemlerimi hallediyorum. Mail gönderiyorum poliçeleri falan. Kardeşim de kafe işletiyor mesela onların da öyle. Herkes kendi, home ofis gibi kullanıyoruz iş yerimizi.

Ama kurallar çok şey, yani olması gereken bu. Hani o yüzden böyle sirkülasyonu eskisi gibi değil, kafenin durumu kötü öyle. Ben 1982 yılında, gerçi gün ve ay konusunda şey, kimlikte birinci ayın biri, benim ve kardeşim. Hepsinin öyle ama, ekim ayında sanırım doğmuşum, böyle akranlarımdan öğrendiğim kadarıyla. Diyarbakır'ın Lice ilçesinin bir köyünde doğmuşum. O zamanlar hani Diyarbakır'da da babamlar ev falan yapıyorlarmış. Şehir yerleşmesi falan çok azmış. İki katlı falan evler herhalde çoğunlukta. Böyle yaz tatillerinde köye gidiyoruz, işte onun dışında okul zamanları Diyarbakır'da. O şekilde bir yaşantım var benim. Çocukluğum, aslında böyle yedi yaşına kadar babaannemle, dedemle, yani babaannem ve dedemle köyde geçirdim diyebilirim. Çünkü dedem, dedemi çok seviyormuşum, hani arkasından ağlıyormuşum falan. Böyle iki kışı onlarla geçirdim ama o benim çocukluğumda aslında belki de travmatik bir şey. Annemle babamın sürekli hayali. Mesela ben şu an bile onu hatırlarım. Hep annemle babamın hayalini kurardım, ama dedemler üzülmesin diye sürekli şey yapardım, hani özlemedim falan derdim. Bazen işte şuram ağrıyor, buram ağrıyor. Diyarbakır'a gidelim, hastaneye gidelim belki o

vesileyle onları görürüm falan diye düşünürdüm. Ya öyle bir çocuk, çocukluğum var. Babam birazcık şeydir, küçükken mesela çamurla falan oynamayı çok severdim, ev yapardım. Hani böyle heykeltraşçılığa aslında merakım varmış, ama orada böyle babam kızardı bana mesela. Ben o yüzden küçükken babamı çok sevmezdim açıkçası. Hani aslında bize çok düşkün, duygusal bir adam, ama böyle kendimi kirlettiğim için sürekli azar işitirdim ondan. Hani niye böyle çamur, bilmem ne falan. Ben o yüzden hep böyle ağlardım.

Böyle bir çocukluğum var. Çok şeyleri kendi kendime üzüntü haline getirip, ama onlara yansıtmadan böyle gizli gizli ağlayan bir çocuk, öyle bir çocukluğum var. Mahallede de mesela Diyarbakır'ın şehir merkezine de çocukluk arkadaşlarımla bayağı dolu dolu bir hayatım var. Maç oynardık, erkeklerle kadınlar sürekli ortaklaşa böyle oyunlar oynardık daha küçükken, işte çamurla oynamayı seviyordum, sonrasında böyle sürekli maç, sportif, sporsal faaliyetler falan oluyordu. Ama güzel arkadaşlıklarımız, dostluklarımız vardı yani. Şimdi bile mesela hala görüştüğüm, Almanya'da olan çocukluk arkadaşım var. Yani çok güzel anılar biriktirmişiz aslında onlar, onlarla da öyle diyeyim. Yani böyle babamlar biz doğmadan yapmışlar o binayı, böyle üç katlı bir bina, daracık sokaklar, çocukluğumda mesela bana devasa bir yer gibi gelirdi o bina.

Bakınca sanki böyle sonsuz, uçsuz bucaksız bir binaymış gibi, çocuk aklı. Köyden Diyarbakır'a geldiğimde öyle gelirdi bana. Yani daracık sokaklarda, biz nasıl mesela... Şimdi biz oraya her gittiğimizde nefes alıyorum. Böyle bazen çok kendimi şey kötü hissettiğimde oraya gidiyorum, o sokakları geziyorum falan. Yani bu daracık sokaklar ne kadar büyük geliyormuş bana falan. Çocukluğumda çok çünkü başkaydı. Evimiz mesela küçük bir ev ama hatırlıyorum, sürekli böyle taziyeler, çok kalabalık bir ev, ben üniversite sınavına hazırlanırken bile kalabalıkların içinde ders çalışırdım. Hani böyle evimizde sürekli babam misafir getirirdi. Uzaktan akrabaların taziyesi bile olduğunda mezarlıktan topluyordu insanları getiriyordu yani. Her gün, evimiz de camiye yakın bir yer olduğu için her gün böyle tıklım tıklı bir ev düşünün, ben o, orada böyle kitap okumaya çalışan, ders çalışan, insanlar işte böyle fış fışlıyor, aferin, bak ne çalışkan çocuk falan, bilmem ne böyle kalabalıkların içinde, yani böyle tuhaf bir şey var. Misafirlerimiz gelirdi, babam gider işte pırzola etler, bilmem neler falan. Ziyafetler çekerlerdi ama biz genelde onu yiyemezdik. Mesela çocukluğumdan sitem ettiğim şeylerden birileri de bunlar. Hani biz kendimiz için hiçbir şey yapmıyorduk. Babam bizim için özel, güya ekonomik durum hani normal ya da belki de biraz iyi bir aile ama böyle şeyi, istediğimiz şeyi yiyip içemezdik. Makarnadır, bilmem unlu şeyler. Hani yalnız olduğumuzda daha böyle yoksul bir

yaşantımız var, ama misafir olduğunda da çok güzel sofralar, bilmem neler, hani böyle misafirperver kültürümüz fazla gelişkin, ama işte kendi çocuğuna da mesela kendimize vermeliymişiz. Ben şu anda onu şey yapıyorum yani. Niye böyle bir bilinçle benim annem ve babam bizi yetiştirdi ki? Hani kendi çocuğundan esirgediğini, yabancı insanlar ama çok böyle şey yapıyor. Hani ikisine de eşit olabilirdi mesela. Öyle birazcık şey, kken babamın beni sevmediğini düşünen bir çocuktum aslında. Hani o, o konuda da şey, babama karşı böyle bir şeydim, ama zamanla hani ne kadar çok sevdiğini falan şimdi daha iyi anlıyorum. Mesela bir gün cebinden bir lira parası kaybolmuştu. Böyle bütün çocuklarına sordu, hani sen mi aldın falan. Sonra bana en son ben, ben de sıra, sen mi aldın falan. Ben hiçbir cevap verememiştim, ama nasıl günlerce onun için ağlamıştım. Böyle bir şey, bir ocuk, hani babam benden şüphelendi, niye böyle bir şeyi benim aldığımı düşündü falan diye. Bunun şeyini yaşamıştım, hani günlerce onun travmatik boyutuyla böyle kendi kendimi duygusallandırıp ağlamıştım, dertlendirmiştim. Öyle yani. Onun dışında ortaokulu yine Diyarbakır'da, ilkokula işte başladım. İlkokulda çok alışkan bir ocuktum. Okula gitmeyi aslında çok istiyordum, babam beni okula da... Belki o yüzden babama karşı bir şeyim var. Okula gitmemin taraftarı değildi babam. Ben de amcamı devreye koydum. Büyük amcamla konuştum. Çünkü okula giden çocuklara hep böyle bir şey bakardım, imrenerek bakardım falan. Sonra amcam beni götürüp kuzenimin önlüğünü giydirdi bana. Okula kaydımı yaptırdı, ilkokula. Babam o gün de hani onu çiğneyip geçtiğim için bana sitemliydi. O gün de böyle bir tavırla, taksi şoförüydü o zaman, hani niye ona söylemeden, ondan izin almadan, çünkü izin vermiyordu. Benim babaannem o zamanlar biraz böyle şeydi, işte okul şeytanların işi falan. Böyle bir şey, çok değişik bir kadındı yani. Ya böyle büyüdüm. İmamların ona dayattığı şeyleri kadın gerçek şey sanıp bize dayatıyordu falan. Ee, okulda da ben sürekli böyle şey olunca, başarılı, çok zeki falan. Babam bu sefer çok gurur duymaya başladı benimle. Hep dller falan almaya başlayınca. Yani ğretmenimi çok seviyordum. Mesela ona şiirler, şarkılar yazardım. Çünkü benim hayatım, yani okul benim en çok istediğim şeydi ve ona çok dört elle sarılmıştım. Bölge valisinden falan ödüller almıştım. Mesela kardeşim farklı bir okuldaydı, farklı bir mahallede. Orada bile benden bahsediyor öğretmenler kardeşime, hani beni örnek göstererek, işte ablanı örnek al, bak başarılarından falan böyle. İyi, başarılı bir öğrenciydim. Orta okuldayken de yine. Ondan sonra ortaokul sürecinde falan, mesela çocukken daha kavgacı bir ocuktum. Mahallede işte futbol maçı, işte böyle ne bileyim er..., gerçi hani erkek kadın fark etmiyor, ama o zamanlar erkeklere addedilen oyunlardan oynuyorduk biz de. Kavgacıydım biraz erkeklerle falan da kavga ederdim. Okulda biraz daha kibar bir ğrenci oldum. Böyle herkes artık şey yapıyor, örnek

gösteriyor bir kere falan. Ortaokuldayken yine öyle. O devam etti. Sonra lisede, fen lisesi, işte öğretmen lisesi, birçok liseyi kazandım. Girdiğim her sınavı kazanıyordum aslında ama hani çok bilinçli bir annem babam yoktu. Uzak yerlere gitmeme izin vermiyordu. Ben de Bingöl Anadolu Öğretmen lisesinde işte hazırlık sınıfında okudum. Sonra kuzenim hastaydı. Kuzenim kanser hastası olduğu için hani ölecek, onu görmeyeceğim diye böyle okuldan ayrılmak istedim. Sürekli ısrar ettim. Diyarbakır'da bir lisede devam ettim. Sonra "****" üniversitesinde kamu yönetimi bölümünü kazandım. Onu okudum. Ondan sonra "****" bankasında işe başladım 2006 yılında. "****" bankasında altı yıl çalıştım müşteri temsilcisi olarak. Sonra "****" yönetmenlik teklifi geldi. Orada işte üç yıl yönetmen olarak çalıştım. En son artık böyle ablam kanser hastası. Ablam böyle 2010 yılında kanser teşhisi konuldu. Hani şey ondan dolayı böyle sağlığı ile ilgilenemiyorum. Ankara, İstanbul sürekli götürmemiz gerekiyordu. Ben ayrılmaya karar verdim, kendi iş yerimi açarım dedim. Çünkü sürekli izin kullanıp gitmeyi doğru bulmuyordum. Hani etik bulmuyordum çalıştığım kuruma karşı. Onlar idare ediyorlardı ama en sonda işten ayrıldım. Kendi iş yerimi kurdum, ama o yıl hani böyle sürekli ablamı kaybettim zaten, doktorlar ömür biçmişti. Kaybettikten uzun bir sürede işime odaklanamadım. Hani bankadaki arkadaşlarım sürekli destek oluyorlardı, sigorta işlemleri falan oluyordu, ama ben sürekli böyle ağlama bürosu olarak kullandım. İş yerine gidip bağıra bağıra ağladım. Hani evde annemler, kimse psikolojik olarak iyi durumda değildi. Onlara yansıtmamak için kendi içimde bulundum böyle. Hani ablamla vedalaşamadım bir türlü. O ilk yıl, ondan sonra işte böyle işimde devam ediyorum. Şimdi hani "****" sigortasının acentesiyim. Aynı zamanda kardeşim kafe işletmeciliği yapıyor. Onunla, onlarla da ortak. Hani bir gelirim yok oradan, sadece destek oluyorum. "****" Derneğinde yönetim kurulu üyesiyim aynı zamanda. Dernek genel sekreteriyim. Diyarbakır'da ticaret odasında kadın meclisi kuruldu. Bu ilk. Türkiye'de bir ilk. Hani şey, tüzel kişiliği yok, böyle kendi bünyesinde ve bunu kabul ettirdik Türkiye Odalar Borsalar Birliğine. O, o kadın meclisinde de üyeyim. Böyle devam ediyoruz yani. Yedi kardeşlik işte. Ablamı kaybettikten sonra altı kardeşiz şu anda. Dört kız, üç erkek, ailede öyle yedi kardeşiz. Şu anda, yani ayrı yaşayan kardeşlerim de var. Mesela kız kardeşim evini ayırdı, ayrı bir evde yaşıyor. Ben, annem, babam biz üçümüz beraber yaşıyoruz aslında. Ben iş yerimi home ofis olarak kullanıyorum. Bazen burada kalıyorum. Hani böyle bazen acil, sabah erken kalkmam gereken durumlar olabiliyor, burada kalıyorum. Annemler de şimdi havalar ısınınca köye gitti. Bizim köyümüz, köyde evimiz var, oraya gidiyorlar. Ben de iş yerinde kalıyorum. Bu ara iş yerindeyim yani, evde değilim, öyle. Yani gelirken ki böyle aklımda kalan, mesela birazcık böyle şeyim, hani kadın, kadınların yüklenen rollerden dolayı aslında ben hayatımın birçok şeyi çok ertelemişim

diyorum. Örneğin böyle sevgi olayı ya da sevgili olayı falan mesela ailede çok büyük bir suç olarak görülürdü. Birinin bana aşık olması, sanki bir şeymiş gibi ben onu gidip döverdüm yani çete kurup. Biri bana şey yapsa, sevdiğini falan söylese. Yani mesela benden hoşlandığım biri olduğunda ona bakmaya cesaret edemezdim. Sürekli böyle şey yapar gösteririm, tepki gösterirdim falan. Çünkü ailede sürekli işte derlerdi aferin. Erkek gibi kız, bilmem ne falan, hani bize böyle roller biçiliyordu. Kadının aslında çok bir şey hakkı yok. Hani erkek olmak çok önemli bir şey sanki, ama kadın olmak öyle değil. Onların istediği gibi olursanız böyle şey olacaksınız. Erkek gibi kimseye bakmayacaksınız falan. O şekilde ailede biraz daha kendinizi kabullendiriyorsunuz o zaman aileye. Mesela beni amcamlar falan yanlarına oturturlardı, işte kuzen, kuzenim bize servis yapardı falan. Hani şimdi diyorum ki ne kadar aptalmışız, böyle hayatımızda birçok şeyi ertelemişim aslında şu an bile birini bir ilişki, duygusal bir ilişki anlamında çok bocalıyorum. O gelenekçi yapının üzerindeki etkisini mesela tasvip etmediğim çok şey var, ama o gelenekçi yapıdan da tam olarak sıyrılamıyorum kadına biçilen rollerden dolayı. Örneğin hep çalışıp, didinip erkek kardeşlerimiz için, o büyürken ki süreçte bile problemler erkek kardeşlerim vardı. Aslında şu an herkes tamam, işini kurdu falan ama ergenlik dönemleri ayrı problem, biz hep bütün enerjimizi onlara harcardık. Onların problemler süreçlerinde onları toplama falan, benim özellikle ablam bunu çok yapardı. Hani sürekli onların böyle hatalarını telafi etmek için bir şeyler, bir çabamız vardı. Ben mesela işe başladım. "****" Bankası'nda ya eve sürekli harcama yapıyordum. Erkek kardeşim hani bir işe girsin diye, tutunamıyordu falan ama ailede de tüm her şeyi babam, örneğin bütün çalışıyor, didiniyor, bir şey alıyor, bir dükkân alıyor, erkek kardeşime iş kurma derdinde. Hani ben onların derdi değilim ya da diğer kardeşlerim onların derdi değil. Herkes böyle şey diyor, çok demokrat bir aileniz var, ne kadar demokratlar falan. Aslında ama öyle değil. Yani her şeyi erkekler üzerine kurulu. Bizim, bizimle ilgili bir gelecek kaygıları yok. Ne de olsa evlenecek, kocaya gidecek, hani öyle bir algı var. Ama erkeklerin işinin olmaması onlar için problem. Ya da işinde başarısız olması, hatalar yapması, sürekli bütün enerjilerine, bütün ekonomik durumlarını falan o erkeğin ekonomisini toparlamak üzere, o erkeğin normal bir güzel bir hayat kurmak üzerine kurulu ailede. Hani maalesef bunu da atamıyoruz. Hani ne kadar toplum olarak Doğu, Güney Doğu'da birçok şey aşıldı, kadınlar artık her yerde, böyle dayanışma içinde birbirinden haberdar desek de genel yaşam tarzlarına baktığımızda maalesef aşamadığımız birçok durumlar var, hani miras hukukunda yine kadının söz hakkı yok. Hani yasal olarak belki bir hakkı varsa bile feragat ediyorlarından. Hep erkek odaklı, erkek, erkeğin daha baskın olduğu bir yönetim anlayışı var. Öyle yani, çocukluğumdan, işte büyürken ki çocukluğumdan böyle bu zamana kadar keşke dediğim

ya da o zamana geri döndüğümde şunu yapmasaydım falan dediğim birçok durum var aslında. Hani hem eğitim olarak, her anlamda tercihlerimde falan biraz farklı davranabilirim. Mesela ben sırf böyle bir iş kazanayım diye başta üniversiteye falan hazırlanırken de garantili meslekleri, işte onları seçiyorum, işte farklı ama daha idealist davranabilirdim aslında. Severek yapacağım işler için çabalayabilirdim mesela. Onun için mücadele edebilirdim. Onun dışında veya bu duygusal anlamdaki yetersizlik hani en azından birini sevdiğimi söylemekten çekinmez. Bu bir suçmuş gibi ben çünkü sürekli nitelendirirdim. Hani biri, benden hoşlanan biriyle bir kahve içtiğimde bile sanki çevredeki insanların hepsi benim bir suç işle..., ben bir suç işliyorum ve herkes böyle algılıyor gibi düşünürdüm. Hani böyle olmazdım, daha rahat davranabilirim aslında. Erkek de normal görülen bazı şeylerin kadın için de aslında çok normal olduğunu falan düşünüyorum, hani geçmişte ben bunu yapmazdım yani. Daha duygularımı duygusal anlamda, ki ne bileyim, duygusal anlamda daha rahat davranabilirdim, daha açık sözlü duygularımı ifade edebilirdim, yani böyle keşke dediğim böyle durumlar var. Üniversitedeyken de öyle. Hani hoşlandığım halde hoşlandığımı asla belli etmezdim ve çok tepki gösterirdim. Böyle yapmazdım yani. Ben kendim de mesela gençliğimde, çocukluğumda bunu yetersiz olarak görüyorum.

"****" da okudum, sonra Ankara'da iki yıl kaldım. İşte siyasaldan hocalarım vardı, sürekli oraya gidiyordum. Bir ara böyle din anlamında bir boşluğa düştüm. Böyle her şeye inancım şey materyalizm, işte idealizm bu, bu boşluğa düştüm, sürekli böyle bir arayış içerisindeydim. Siyasalın böyle altı ay boyunca kütüphanesinde sürekli bunu araştırdım. Spontan materyalizm işte bilmem diyalektik materyalizm, böyle idealizm, ya ikna olmaya çalışıyordum. Kendim çok büyük bir boşluğa düştüm bir ara. Din anlamında öyle bir şey yaşadım. Hani anlamaya çalışıyordum bu hayatı. Böyle çözmeye çalışıyordum. Hani bir güç var ama bu güç ne? Hani bilim mi? İşte gerçekten de farklı bir güç mü? Bunu çözmeye çalışıyordum ama daha beter boşluğa düştüğümü anladım, o yüzden kurcalamaktan vazgeçtim. "*****" hocam baktım böyle gerçekten çok boşluğa düşüncede psikolojik olarak da çok farklı oluyorsunuz. Bir şeye, böyle inanmaya yakın olduğun bir şeye artık inanmayı tercih ediyorsunuz. Kapattım yani o konuyu öyle ondan sonra.

İki yıl yurttan kaldım. Hani orada üniversitedeyken mesela bu şey, batıdan gelen arkadaşlarım da vardı. Benim yurt arkadaşlarım Eskişehirli işte Antalyalı falan. Hep şey diyorlardı, hiç Diyarbakırlılara benzemiyorsun. Sanki onların, herkesin böyle Diyarbakır'da yaşamışlıkları var, sanki orada zombiler yaşıyor, hani konuşma tarzın, giyim tarzın hiç

onlara benzemiyor. İşte diyordum, niye onlar nasıllar falan. Hani peçeli, böyle değişik, o kadar farklı biliyorlar ki ya da böyle bir şey var yani ben üniversitede bunu çok yaşadım, Anadolu Öğretmen Lisesi'ni Bingöl'de okudum, çok yaşadım. Mesela batıdan gelen öğrencilerle falan çok yaşadım bunu. Bir bilinç yoktu bende. Ben küçüklüğümde, örneğin ben üniversitede Kürt olmamla gurur duydum aslında. Hani biraz orada benim kimliğime yönelik bu o kadar büyük bir saldırı var ki. Ben orada gerçekten de hani kendi benliğimi, kendi kimliğimi savunmam gerektiğini anladım. Mesela Ahmet Kaya ölmüştü. Ben üniversitenin ikinci sınıfındaydım. Ülkücü grubundaki öğrenci arkadaşımız falan kutlama yapıyorlar, işte şerefsiz öldü, bilmem ne. Ben de bir akrabam ölmüş gibi gidip yurdun odasına ağlamıştım. Hani o şeyi çok yaşıyordum, Kürt öğrencilerin üzerimdeki o baskıyı çok yaşıyordum. Sürekli işte Asenalar vardı. Kadınlarda ülkücü reisleri Asenalar, işte erkeklerde de Reis. Hani böyle bir ortamın içinde büyüdüm ve biz doğulu arkadaşlar, şiiir dinletilerimiz olurdu, bir araya gelirdik falan. Bundan dolayı üniversitede de aslında ben baskı yaşadım, okulun sivil polisleri falan işte bir gün beni sorguya çekti, şey diyor, niye görüştüğün aileler hep Kürt aileler. Orada Mardinli bir aile vardı, eşi yemek yapardı, davet ederdi falan. Hani o kadar şey ki ben mesela orada o zamanlar HADEP'ti sanırım, bir kongresine katılmıştım, ondan dolayı sorguya çektiler. Adam bana diyor işte, sen kaymakam, vali olacağını mı sanıyorsun? Bilmem ne böyle. Orada birazcık siyasi anlamda bir şey yaşadım. Aktif olarak bir üyeliğim yoktu herhangi bir siyasi bir partiye. Ya da aktif yaptığım hiçbir şey yoktu ama o arkadaşla bunu görüşüyordum, bu doğulu arkadaşlarımla falan.

Bundan dolayı ciddi bir baskı vardı. Tabii oda arkadaşlarım değil. Mesela Antalyalı, Aydınli böyle çok güzel anlaştığım arkadaşlarım, onlar hep beni korumaya çalışırlardı falan, ama dışarıdan okulun sivil polisi, işte dışarıdan böyle şey zorluklar yaşıyordum yani. Özellikle "****" biraz daha tutucu bir yer. Kürt'lere yönelik bir şey var yani. Mesela arkadaşım, çok yakın bir arkadaşım İzmirliydi, işte bana diyordu ki İzmir'den arkadaşım bana diyor, kimliğini sakın onun yanında dışarı çıkarma falan, teröristtirler işte Diyarbakır'dakiler falan. Sakın onun yanında kimliğini verme, götürüp başka şey için kullanır falan diye o kadar yaftalı arkadaşlarım var ki. Mesela o bana onları sürekli Diyarbakır Spor'u tutuyordu. Artık kavga ediyordu Manisalı falan çocuklarla. Hani diyord böyle düşünüyorlar. Bana diyor kimliğini şey yapma falan. Ben gerçekten çok şaşırıyorum yani. İnsanlar insanlara Doğu ve Güneydoğu nasıl anlatılıyor? Türkiye'de maalesef o yönde çok şey var, Kürtlere karşı acayip bir tahammülsüzlük var. Onlar gibi olduğunuz sürece böyle bir şey yapıyorlar, bir kabullenme, tabii şey var sosyalist kesimde çok fazla,

ama yani maalesef hala bunu aşama, aşamadığımızı düşünüyorum ben. Şu anda bile aşamadığımızı düşünüyorum ben. Geçen gün bir arkadaşım ev arıyormuş. Bursa'da mı, nerede? İşte Kürt müsünüz? Hani Kürtlere ev vermiyor falan. İşte emlakçı bunu söylemiş. Onların yanında öyle söylemeyin falan. Hani hala bir ev ararken bile dışla..., dışlanıyoruz. Hani dilimizin dışlanmasını bırakın. O tarz şeylerle halen karşılaşıyor olmak gerçekten üzüntü verici bence, öyle.

Hem de iki kişiden biri ülkücü reisi, öyleydi. Şu an bilmiyorum nasıldır durum da. Hani 99'la, 2003 yılları arasında ben oradaydım. Gerçekten çok fazla baskı vardı. Erkek arkadaşlarımızı dövüyorlardı. Zorla dergi vermeye çalışıyorlardı, onlar almayınca dayak yiyorlardı falan. Hani tek yakalayıp dövüyorlardı. Böyle kalabalıktayken kimse cesaret edemiyordu, ama mesela yurda giderken ya da evine giderken böyle 20 kişilik bir grup yakalayıp dövüyordu. Öyle çok arkadaşımız dövüldü yani biliyorum. Maalesef öyle baskılarla karşılaşıyorduk yani. Ankara'dayken de Gazi Üniversitesi'nde yine bir saldırıya uğramıştık. Murat Karayalçın'ın seçim konuşması vardı. Ülkücüler tarafından acayip. Hani "Burası Gazi, buradan çıkış yok." "Gazi, bölücüye mezar olacak." Yani resmen bir sabotaj uygulandı ve canımızı zor kurtardık. Artık polisler, çevik kuvvet falan geldi, kortej eşliğinde bizi çıkardılar. Satırlarla falan öğrencileri çevirdiler, kapıyı, kapı açıldı falan. Üniversite döneminde falan çok yaşadım bunu. Çok zor. Mesela en korktuğum şey Gazi Üniversitesi'ndeydi. Çünkü birden kapılar açıldı, nasıl böyle şey bağıyorlar ki, o sesleri bile çok korkutucu. "Burası Gazi, buradan çıkış yok." Bir tane kadın da işte, bir çocuk sessizce faşist dedi. Bizim oradaki dinleyicilerden biri de şey diyor, Allah aşkına bunu öldürün diyor. Faşist dedi ya. Bize faşist dedi falan. Önümdeki kadın, saçını tutmak istiyorum artık o kadar sinir olmuşum ki. Bir şey yapamıyorum, arkada satırlı insanlar, herkes yere yattı. Yani öyle, çok fazla borularının öttüğü bir yerd. O Beşevler'de Gazi Üniversitesi'nin yani o kampüsü. Ben onu unutamiyorum. Haberlere falan çıkmıştık. Kardeşim de evde kaygılanmış Ankara'daydınız diye. Böyle sabatoj uygulandı falan diye. Ondan sonra öyle. O da öyle kötü bir anım benim maalesef.

Sonra eve çıktım. Gaziantep'li bir ev arkadaşım. Böyle çok tatlı "****" diye. Onunla evde kaldık, ev arkadaşım "****"la, ben. Çok tatlı bir arkadaşımızdı. Ondan sonra mezun oldum işte. Sonra Ankara'ya işte, Ankara'ya gittim. Ankara'da şey, kaymakamlık, hakimlik sınavlarına hazırlanıyordum aslında, ama işte babam kaza geçirdi, böyle rahatsızlandı falan artık ben de dedim normal bir işe gireyim, bankada "****" bankasından girdiğim sınavı kazandım. Orada başladım artık. Bu kaymakamlık, hakimlik hayallerime de son verdim

ama Şu anda hani asla istemem herhalde. Çünkü bazı arkadaşlarım var kaymakam olmuş, böyle farklı yerlerde sürekli oradan oraya, başkalarının eş güdümünde, insanın kendine ait bir yerinin olması bence daha güzel. Ben bankadayken de öyle düşünüyordum, yönetici pozisyonundaydım, yönettim ama mutlu değildim yani. İnsanın işini severek yapması çok çok önemli bir şey. Hani diyordum bin lira kazanayım ama huzurum olsun. Ablamın sağlığı, ablamın sağlık durumunun böyle son zamanlarda çok kötüye gitmesi, erken karar vermemi tetikledi. Ben zaten bankacılığı bırakıp kendi işimi kurmayı düşünüyordum, ama bu kadar erken değildi. Biraz daha ekonomim, ekonomik şartları tam oluşturduktan sonra. Huzur anlamında kendi işimde daha huzurluyum. Hani gelir olarak belki bankadaki gelirim yok, o düzenim yok, sigortamı onlar yatırıyordu, yemek çekleri, işte müşteri jestiyon çekleri, maaş politikası da iyiydi. Ama mesela iş yerimde daha huzurluyum. Kendime ait bir yerim var, kitap okuyorum, film izliyorum, ya istediğim şeyi yapıyorum yani, nefes alıyorum ben burada. Böyle çok boğulduğum zaman bir yerlerde direkt geliyorum burada oturuyorum, kitap okuyorum, bir şeyler yapıyorum yani. Kendim bir uğraş alanı bulmaya çalışıyorum, öyle.

Diyarbakır'da Sur'a yakın. Çocukluğum Sur'da da geçti aslında. Hani arkadaşlarla biz gezerdik mesela. Çok yürürdük, kaybolduk kaç defa surlarda falan. Benim için Sur'un da çok ayrı bir yeri vardır. Lise dönemlerimde, arkadaşlarım mesela bu Demirciler Çarşısı falan vardı, ortaokuldayken bile gidiyorduk. Aslında çok cesur bir çocukluğumuz varmış. Şimdi bakıyorum da benim yeğenim 12 yaşında, bakkala gönderirken bile pencereden bakıyorum. Hani çocuk sağ salım gidip gelsin, ama ben orada dördüncü sınıfta surlara yürüyüşe gidiyorduk arkadaşlarımla. Hani ne kadar çabuk büyümüşüz aslında çocukken böyle çok büyük insanlar gibi korkusuzca sokaklarda oynamışız, istediğimiz yerlere gidebilmişiz, yani Şu anda Şu anki nesil bence bizim kadar şanslı değil. Böyle düşse kalka, kavgalı, çamurlu bir hayatımız olmuş ama gerçekten çocuğumuzu yaşamışız, çocukluğumuzu yaşamışız. Hani ne bileyim dijitalleşme bu kadar yaygın değildi, şimdi çocukların ellerin de ipadler, telefonlarda böyle ama biz bez bebekler yapardık, çamurla oynardık. Yani ben şikayetçiydim çoğu şeyden, mesela babamın o, o sevgisiz olduğunu düşündüğüm zamanlar, ama aslında en güzel çocukluğu biz yaşamışız yani. Ben her şeyiyle özümseyerek yaşamışım. Dizimi kırardım, şey yapardım, böyle oynarken falan ama gerçekten dolu dolu yaşamışım yani. Güzel bir çocuklukmuş aslında. O yaramazlıklarından dolayı çok fırça yiyormuşum yani (gülüyor). Her eve gittiğimde bir yerimde bir kanama, bir şey oluyordu. Yani yaşamın içindeydim.

Haklı olarak belki de babam, şimdi babamı daha çok seviyorum annemden diyebilirim. O kadar anlayışlı ki. Böyle bir şeyler yapıyorum, mesela annem görürse yok niye makyaj yapıyorsun? Sen böyle de güzelsin. Babam diyor ne karışyorsun kıza? Böyle sevgi dolu, öper falan. Annem de o yok mesela. Annem sevgisini gösteremez. Diyor ben işte böyle şeyi sevmiyorum, açık, maçık Zazaca şey yapıyor. Hani sevgisini gösteremez ama babam çok şey, o konuda bize düşkün yani. Yemek yapar, meyve hazırlar, bu korona sürecinde özellikle. Onlarla kaldım, onları korumak için evde kalayım dedim. Sürekli market alışverişleri falan yapıyordum. Ya babam böyle meyve dilimliyor, bir şeyler yapıyor, sürekli böyle şey, çok sempatikti yani onunla kalmak. Diyorum siz iyi insanlarmışsınız falan (gülüyor). O kadar eve artık hep geç falan gidiyordum. Şeydim yani hiç konuşmazdım falan. Giderdim odama kapanırdım ya da bir şeylerle uğraşırdım. Şimdi sohbet ediyordum, keyifli zamanlar geçiriyoruz, evde ekmek yapma, işte balkonda annemle yeşil soğan, soğanı ektik toprağa falan. Yani böyle çok keyifliydi aslında, annemle babamla vakit geçirmek de çok keyifli oldu, yani bu korona sürecinde onları yakından tanıma şansını buldum (gülüyor). Öyle yani (gülüyor). Diyorum baba aslında siz çok iyi insanlarmışsınız, gülüyor böyle, öyle.

Ama eskiden hep sitemliydim. Yani birkaç yıl öncesine kadar bile sürekli babama kızıyorum, adil bir adam değilsin, işte kızlarıyla erkeklerin arasında ayırım yapıyorsun sürekli. Biz çalışıyoruz ama büyük oğluna ev aldın, küçük oğluna, şimdi en küçük oğluna oturduğumuz evi. Dükkanlarını satıyor onlara. Hani bizimle ilgili bir kaygın yok. Sürekli biz, annem de diyor ki siz kendi hakkınızdan geliyorsunuz, siz ayaklarınızın üstünde durmayı biliyorsunuz. Onlar da biliyorlar ama yani bütün paramızı alıp versek, özellikle annem bu konuda daha adil değilmiş onu anlıyorum. Hani ben işten yorgun argın gidiyorum mesela, kardeşim de iş yok. İşte diyor ki yemeği ısıt kardeşine, kardeşinin yatağını falan ser. Diyorum anne, o benden daha genç, daha sağlıklı, hani ben ondan 10 yaş daha büyüğüm, ben niye seriyorum? Mesela annem olmadığı zaman kardeşlerimle iletişimim daha iyi. En azından geldiğinde yemeğini kendi yapıyor ya da babam öyle ama annem olduğunda o kadar gelenekçi bir kadın ki Bunu bize de empoze etmeye çalışıyor ve bizden bizim de bunu yapmamızı istiyor hani. Allah'tan babam falan öyle değil yani. Onlar kendi kendine bir şeyler yapabiliyor. Kardeşlerim de hep annem sürekli böyle şey, pof poflayıp onları işte yemek ısıt kardeşine, bilmem şunu yap, yalakalık yapıyor, kurban olurum, böyle şey ama bize karşı öyle değil. Ben de sürekli mesela teyzemler falan geliyor, ister ki ben sürekli hizmet edeyim, gözlerine gireyim onların falan. Mesela normalde hiç ben bir bardak çay götürmem, işte bağırıyor, çay getir, şunu getir, ben de

bozuntuya vermiyorum misafirlerin yanında, hani böyle hizmet ediyorum falan, ama annemde gelenekçilik çok var. Böyle, hani bak kızım çalışıyor, hizmet ediyor falan. Bazen diyorum anne bir gelir misin? Bunu mutfakta böyle köşeye sıkıştırıyorum, diyorum ki sana ne oluyor ya böyle? Artistlik yapıyorsun (gülüyor) arkadaşlarının yanında falan, yani hala böyle çocuk muamelesi yapıyor, hala işte bak kızım şey yapıyor falan, farklı bize, böyle hani kadına biçilen rolleri ispatlama derdinde böyle arkadaşlarına, bak çalışkan, yemek yapıyor, şunu yapıyor, bunu yapıyor, o şeyde yani, halen o kafada yani annem. Ya aslında okudular. Yani okulları bile sürekli sürükleye sürükleye, okuldan kaçıyorlardı, işte babam gidiyordu. Elektrik süpürgesi alıyor, rüşvet veriyor öğretmenlerine falan (gülüyor), hani alttan alsınlar diye. Bir kardeşim mesela okuldan kaçtı, şöyle böyle biraz olgunlaştıktan sonra inşaat teknikerliğini bitirdi. Ortanca kardeşim gıda teknikerliğini, iki yıllık, zar zor. Küçük kardeşim okumadı, küçük kardeşim biraz çok fazla şımarttılar, problemlili bir çocuk biraz o. Yani liseden bıraktı okulunu, öyle diyeyim. Diğerleri en azından üniversite okudu. Sonradan farklı farklı üniversitelere de biraz daha olgunlaştıktan sonra ayaklarının üzerinde durmayı öğrendiler, ama küçük kardeşim de hala böyle ergen tavırları var. Yani 25 yaşına geldi ama hala sorunlu. Hala babam sürekli onun hatalarını telafi etmekle uğraşılıyor, annem öyle. Hala biz onun için çabalıyoruz. Hepimiz bir şeyler yapalım. İşte işini kursun, şunu yapsın, bunu yapsın. Böyle git geller yaşayan bir çocuk. Çok iyi bir çocuk ama istikrar yok kardeşimde, küçük erkek kardeşimde, hani her türlü, arkadaşı için gidip kavga eder. Mesela kaç defa biz mahkeme şeylerine falan böyle sırf çağırıyor, örneğin kuzenim dayak yemiş, onu çağırmış gidip o kavga ediyor. Böyle kanlı, bıçaklı artık kavgalara girişiyor, kuzenim seyrediyor artık oradan. Mahkemede kuzenim dışarıda bekliyor, o yargılanıyor falan. Birkaç defa öyle şeylerle de karşılaştık. Bu Sur olaylarında yine kavga etmişti, beyin kanaması geçirdi, dayak yemişti bayağı. Hani demişti yanı başında insan, yanı başınızda da insanlar ölüyor. Bir şey burada pavyon gibi bir yere gitmiş. Daha doğrusu bir adam, arkadaşı bizim mahalleden bir adam işte bir sorun yaşamış, herhalde o yerdeki bir adamın alacağı için. Sen de benimle gelir misin demiş. Kardeşim de gitmiş. Bu adam bakmış yine ortalık karışacak, kardeşim de garsona kızmış, demiş yanı başınızda insanlar ölüyor Sur'da, siz burada kadınları masalarda oynatıyorsunuz falan. 20 tane garsondan dayak yemişti mesela. Ondan sonra üçüncü kattan kardeşim kafa üstü aşağıya atlamış, beyin kanaması geçirmişti falan. Biz de her yerde onu arıyoruz. Böyle karlarda, gece üçte falan. Hastane yoğun bakımında sonra bulduk. Ya öyle sürekli başkaları için kavgalar, bilmem neler yapıp başını belaya sokan bir çocuk. Umarım artık durulur. Şimdi birazcık daha normale döndü, ama hani çok iyi niyetli bir çocuk aslında. Hepimiz için canını verir. Diğer erkek kardeşlerim şu an daha

kendi çıkarlarını düşünüyorlar, ama bir erkek kardeşim öyle değil ama hayatını da oturtamıyorum maalesef. Hani istikrarlı bir çocuk değil. İş anlamında isterdim ki düzenini kursun artık, bize ihtiyacı olmasın ya da ailesine ihtiyacı olmasın. Bu alınganlık yapıyor sürekli, bilmiyorum bakalım. Öyle. Büyümedi hala, büyür inşallah umarım.

Yani iş hayatım aslında bankacılıkta, mesela ilk "****"bankasında başladım. İlk birkaç, ilk yıl gişede müşteri, gişede müşterilere bakıyordum, para sayma falan, o, o işlemlere bakıyordum. Ya resmen hamallığını yaptım diyebilirim. Böyle arşiv çalışmalarımız olurdu gece dokuzlara, onlara kadar ama çok sahiplendiğim işti. Benim ilk işimdi ve çok seviyorum. Hani arkadaşlarımla diyalogum çok iyiydi. Hepimiz gece 11'lere kadar, kasa tutmazdı, bir arkadaşımızın kasesi tutmaz, gece 11'e kadar neden tutmadığını araştırırdık, bulmaya çalışılırdık falan. Yani güzel dostluklarım oldu. Böyle arkadaş anlamında çok şanslı bir insanım. Her zaman yanımda olan uzun süreli dostluklarım oldu. Hani kardeşlerim de bunu söylüyor. Böyle çok zor zamanlarımda mutlaka yanımda olan dostlarım vardır yani hemen her gün arayan, her gün gelen, soran falan. Ya arkadaş anlamında şanslıyım ben aslında. Bankadayken de öyleydim. Mesela ablamı kaybettiğim için sigorta şirketini kurdum, ama bankadan ayrıldıktan sonra ilk bir yıl hiç müşteri ziyaretleri falan böyle müşteri bulmak gibi bir şeyim yoktu. Parayı, her şeyi bırakmıştım, hayat çok anlamsız geliyordu, evler, arabalar her şey çok anlamsız geliyordu. Çünkü benim ablam gezmeyi çok seven bir kadındı, eğlenmeyi çok seven bir kadındı, şimdi bir penceresi bile yok, öldü. Hani o yüzden böyle şeyim, ilk bir yıl, ablamın öldüğü yıl çok kötüydüm. Bankacı arkadaşlarım hep destek oldular bana. Bankadaki eski çalışma arkadaşlarım. Onlar kendi sigortalarını falan yaptırıyorlardı. En azından kiramı ödüyordum. Bir şekilde hani idame ettiriyordum yaşantımı. Sonrasında zaten hani bankadaki müşterilerim de benim ne iş yaptığımı falan öğrenmeye başlayınca... Çünkü şube müdürü çok seviyordu beni ve benim iyi bir müşteri çevrem vardı. O yüzden nereye gittiğimi falan söylemiyordu genelde, geçtiğimde de. Çünkü benimle beraber birçok müşteri oraya geçecekti. Hani o müşterilerimden de bazıları bana ulaştı. Şu anda iş anlamında böyle orta. Hani bu korona sürecinden olmasaydı biraz daha normal, böyle orta bir şeyde. Ama çok kötü de değil, çok iyi de değil. Çoğu sektöre göre yine şanslıyız, hani çalışabiliyoruz en azından, işimizi devam ettirebiliyoruz. Kendi giderlerimi kendim karşılayabiliyorum. Başkaları için ablamın kızları için falan mesela eğitimleri için falan destek oluyorum onlara öyle. Büyük yeğenimin sigortasını falan ben yatırabiliyorum. Ya en azından bir şeyler yapabiliyorum yani kendi işimde. Öyle, yani çok büyük başarı elde edemedim gelir olarak. Çünkü öyle bir şeyim olmadı, hırslım olmadı. Hani çok paralar

kazanayım, şunu yapayım, aradığım tek şey huzurdu yani. Huzurlu bir işim olsun, en azından birilerine de faydam olabilsin. Mesela iş anlamında aslında benim hayalim çok farklıydı, ama şu anda o hayalimi gerçekleştirmedim. Umarım bir gün yaparım onu. Böyle kültür merkezi tarzı bir yer açıp, bak bir sürü kadının çalıştığı hani, el işlerinin ya da ne bileyim yemek yapan, bir tarafta yemek yapan kadınlar, bir taraftan üretim yapan kadınlar, böyle bir tarafı kafeterya, bir tarafı işte yaptığımız ürünlerin sergilendiği bir yer, ha benim öyle bir hayalim var. Mesela bir kültür merkezi açmak, ileride Sur'da bu taş evlerde öyle bir şey yapmak, öyle bir ev almak mesela dokusu bozulmamış bir ev alıp öyle bir hayalim var yani, umarım bir gün onu gerçekleştirebilirim. Ama işte oradaki evleri bir defa araştırdım, fiyat olarak çok yüksek, hani kira olarak da genelde hep elli yıllık kiralamaşlar. Bazıları satılık ama onların da fiyatları mesela geçen gün yine sordum, üç buçuk milyon, hani ben asla ödeyemeyeceğim bir meblağ bu. Kredi falan çeksem de ödeyemem. O yüzden şu an için erteliyorum. Biraz para biriktirip o şekilde en azından peşinatını verip öyle yapabilirim. Bir destekleme projesi falan da olursa onu gerçekleştirebilirim. Ev hanımları, çalışmayan kadınları, iş sağlamayı çok isterim. Yani birilerine dokunabilmeyi çok isterim aslında. Böyle kendi ayaklarının üzerinde durmasını çok isterim kadınların.

Açayım valla (gülüyor). Yıllardır bunu düşünüyorum "****" hocam. Hani bazen başarısız olarak kendimi nitelendiriyorum. Aslında yedi yıldır böyle bir hayalim var benim. Hani kültür merkezi tarzında bir yer açıp işte, Sur'da geniş böyle, Diyarbakır'da zaten gezmişsindir, hani büyük avlulu evler var. Odaları falan çok farklı. Mesela orada böyle kadınların el işlemeleri olsun farklı, örneğin bez bebekler yapılabilir, zaten ben bunu ticaret odasında kadın meclisinde de söyledim bu projemi. En azından çocukların kendi zihinleri ile yorumlayabilecekleri küçük kitapçıklar falan, broşürler basıp, orada taş ustası bir adam var, hani ondan da faydalanıp böyle küçük Diyarbakır'ın, Sur'un işte bizim tarihi yerlerimizin küçük taş minyatürlerini falan yapıp bir tarafta sergilendiği, işte bir tarafta orada Sur'da yaşayan, geliri düşük ailelere bez bebek ya da ne bileyim el işlemeciliğinde yapabilecekleri farklı şeyler olabilir, örneğin resimli çantalar olabilir, çocukların ilgisini çekebilecek, o tarz ürünlerin yapılıp sergilendiği bir bölümümüz olabilir, yöresel yemeklerimiz ya da ne bileyim, unutulmaya yüz tutmuş yemekler olabilir. Onları yapan kadınlar bir tarafta böyle yemek yapıyorlar hem satışı hem de yapımı falan üretimi hepsinin aynı anda olduğu, öyle bir hayalim var. Birazcık maliyetli bir hayal ama inşallah gerçekleştirebilirim bunu uzun zamanda. Çünkü o taş ustası ile falan da görüşmüştüm. Hani ben gerçekleştiremesem bile ticaret odasında belki bütçesi olan biri bunu yapar diye mesela bunu söylemiştim. Böyle şey, Sur'daki kadınlara dokunabilmek adına. Keçi Burcu

ile ilgili bir proje vardı. Orada belki bunu gerçekleştirebiliriz ben kültür merkezimi açamazsam. Ama onlar da hani böyle çok şey yok. Sürekli laf da toplantılarda söylüyoruz falan, ama böyle aktif olarak faaliyete geçirdiğimiz bir şey yok orada. Hani benim tekelimde olan bir yer olsa çok farklı işleyebilir en azından. Hani umarım ilerde bunu ben yaparım artık, gerçekleştiririm, öyle umarım.

Kafeyi erkek kardeşim işletiyor aslında. Hani biz başlangıç aşamasında hepimiz destek olduk. Mutfak eşyalarını aldık, ne bileyim kimimiz kredi çektik biraz. O işletiyor. Ben örneğin sigorta şirketim var, ama hep onun reklamını yaparım. Instagram'da takipleşmiyoruz sanırım "****" hocam. Twitter'dan takip ediyorum sizi. Şimdi şey, Instagram'da mesela sürekli ben kafenin reklamını yaparım. Gerçi bu korana sürecinden dolayı durdu, durdu faaliyetler, ama müşteri kitlesinin yarısı benim sayemde. Hani iş camiasından, işte diğer arkadaşlarım falan hani o şekilde. Sürekli bir müşteri sirkülasyonu sağlıyorum oraya, ama bir gelirim yok yani, öyle ortak iş yapıyoruz. Bizim kafemiz güya. Benim oradan bir gelir beklentim yok, sadece kardeşimin başarılı olabilmesi adına böyle destek veriyorum öyle. Yani şu anda koronadan dolayı bir sakinlik var. O sirkülasyon yok artık. Umarım daha da kötüye gitmez işler. Çünkü kiralık bir yer. Bilmiyorum belki uzun vadede zorlanılabilir, hani bu şekilde giderse. Çünkü o eski sirkülasyon asla olmayacak. Hani tavla oynamak bile şu anda yasak yani orada, öyle. Zaten sürekli böyle yani herkesin böyle nefes aldığı bir yer. Çok kimliği olan bir yerdi kafemiz. Yıllardır müşteri kitlesi falan da aynı, güzel bir yerdi yani ama bakalım, bu korana sürecinde biraz değişecek gibi geliyor bana. Eski sürecine gelmesi bir iki yılı bulur, zamanla... Tamamen tedavisi bulunana kadar muhtemelen biz zorluğu yaşamaya devam edeceğiz, öyle.

Açık hava kısmı var, iki katlı bir yer ama kışın açık hava kısmını hiç kullanamayacağız mesela. Kışın tamamen faaliyeti durmuş olacak. Şu anda da bir buçuk metre kuralı var. Masalarda falan oturma düzenleri, işte işçiler maskeli olacak falan. O yüzden insanlar da biraz şey mesela, böyle lay, lay, lom dışarıda gezen insanlar çok fazla, ama kafelerde falan gidip oturma aşamasına çok gelmediler. O eski yoğunluk yok, gelmesinler de zaten. Mesela o konularda birazcık şey, kafelerde falan o, o sıkıntı yaşıyor. Civar kafeler de öyle. Çoğu arkadaşımız..., O yaşıyor yani. AVM'lerde falan da öyle. Sadece dışarı atıyorlar kendilerini, böyle dışarıda müthiş. Ben Sur'da geçen gün gittim, artık birbirimize çarpacak şekilde. O kadar büyük kalabalık var ki, hani kızdım. İşim vardı gittim. Böyle bilinçsiz, maskesiz çok fazla insan. Acayip, belki de özlemişiz, yani ben de böyle nefes almayı özliyorum dışarı çıkıp. Mesela ben iş yerimi özellikle Sur'a yakın bir yerde, şu

anda Sur, Sur'a yakın. Çok bunaldığımda çıkıyorum, spor ayakkabımı giyiyorum, Sur'da yürüyorum yani, nefes alıyorum. Benim şu an Diyarbakır'da en nefes aldığım yer orası, en sevdiğim yer orası. Hani buradan ayrılmayı düşünüyorum. Adam satmayı düşünüyordu, kredi çekip burayı ben alacağım. Hani başka bir yere gidemem. Böyle havadar yerler var. Herkes diyor Diclekent'e taşın, Urfa yoluna taşın falan, ama ben burayı çok seviyorum. Hani buradan gitmek istemiyorum. Burası zaten Sur'a bir adım, yakın yani, Dağ kapıda, karşısında öyle iş yerim. Gidiyorum. Sürekli Sur'dayım yani her gün neredeyse. Maskemi takıyorum, biraz yürüyeyim diyorum, gidiyorum, işte kahveni alıyorum, bir şeyler yapıyorum, tekrar geri geliyorum, yani öyle.

Ankara, evet Ankara'da iki yıl kaldım, Bingöl aslında beş, altı ay falan kaldım. Öyle. Kütahya'da da dört yıl kaldım. İstanbul'da da bir süre kaldım, birkaç ay ama daha çoğunluklu Kütahya ve Ankara'da kaldım, ayrı. Kütahya, ben mesela dört yıl Kütahya'da kaldım. Adını bile duymak istemiyorum. Hani her caddesini unuttum diyebilirim. Bir Mecburiyet Caddesi diye bir cadde vardı. Hani bazı yerler vardır, anısı ben dedim ya, çocukluğumun şehri Diyarbakır, işte oraya hep giderim. Yani kendini bulmak istediğimde, o çocukluk anılarımı falan, ben oraya hep giderim. Tek başıma dolaşırım. O ara sokakları, küçük sokakları falan, ablamın mezarına giderim, işte daha aşağı yerlerde ekonomik durumu çok kötü olan aileler var. Ben mesela ablamın her ölüm yıl dönümünde böyle gidip küçük küçük yardımlar yaptığım aileler var. Yani Kütahya'da hiç öyle bir anım yok, biliyor musun "****" hocam. Hani orada arkadaşlarım vardı, beni oraya bağlayan ama herkes gitti. O kadar kötü bir şey ki, yani hiç güzel bir anı bırakmadı. Ne okul yönetimi, ya hocaların böyle şey korkaklığı yani, mesela o polis benim her sınav, sınav öncesi psikolojimi bozardı. Mesela son yılda özellikle, tam sınavıma gireceğim, adam gelirdi derdi konuşabilir miyiz falan. Sonra beni çekiyordu, niye Kürt ailelere gidiyorsun? Niye böyle yapıyorsun? Ha, ben bir eyleme de katılmadım. Mesela bir aktif olarak şeyin siyasi savunduğum siyasi parti var, ama hiç üyeliğim yok. Yani ondan dolayı o şehri hiç sevmedim. Böyle kendi oda arkadaşlarım beni koruyorlardı falan, ama ben kendi şehrimde o samimi, gördüğüm samimiyeti orada görmedim yani. Sadece arkadaşlarım var. Farklı illerden, İzmir'den falan ama onlar da zaten herkes farklı, kendi ilinde.

Ankara ilk gittiğimde, Ankara çok soğuk bir şehir. İlk bir ay ben dedim bu şehirde yaşayamam yani. Çok acayip soğuk bir şehir, çok kuralları var. Yani uzun otobüs kuyrukları böyle çok şey, orta düzey, memur kesiminin olduğu bir şehir. Ama zamanla Ankara'yı sevmiştim. Hani komşu, ev sahibimiz üst komşumuzdu. Sürekli kendini sarma

yaptığında, Sivaslı, Alevi bir aile, mesela kadın sarmasını yapardı, hanım teyze bize de küçük bir tencereye koyardı, getirirdi. Bir mangal yapmamız gerekecek, Haydar amcamız gelir, mangalımızı yakardı falan. Hala da görüşüyoruz. "****" kızı İstanbul'da, böyle hala iletişimimiz çok iyi onlarla. Güzel bir komşuluk şeyim oldu Ankara'da. Ama Ankara'da da böyle düzenli bir hayat, orta düzey insanların olduğu, bir o Kurtuluş'ta Kıbrıs Caddesi işte siyasalın olduğu o bölümleri seviyordum, hani kütüphaneyi seviyordum, sürekli orada vakit geçirmeyi falan. Yani Kütahya'ya nazaran Ankara'da daha güzel anılarım oldu diyebilirim. İstanbul'u çok çok seviyordum. Mesela ben her yıl İstanbul'u görmesem hani mutlaka böyle birkaç defa gitmeliyim. Birkaç gün kalmalıyım. Şu anda İstanbul'u sevmiyorum. Şu anda İstanbul'a karşı da bir şeyim var. Çünkü her yerde Arap yazıları, her yerde böyle şeyler, mesela ben Kürt'üm, yıllardır ben buradayım ve nüfusun bir çoğunluğu bana ait, ama hala benim Kürtçe'ye bir şey yok, ama her yerde mesela o yazıları görmek, böyle bilmiyorum, bir çifte standart var yani. İstanbul artık çok karmaşa bir şehir olmuş. Oraya artık eski şeyim, sevgim yok yani. Bir deniz havası almak falan mesela eskiden sırf bunun için bile giderdim. Toplantılar falan olurdu bankadayken. Mutlaka bir iki gün fazla kalmak için biletimi şey alırdım, gezerdim. Şu anda İstanbul'da da yani keyif alamıyorum ben artık o şehirden. Bir de ablamın son süreçlerinde, ben istifa ettikten sonra üç ay İstanbul'da bir tedavi için onu götürdüm. İllaki dedim bir tedavisi vardır. Gittiğimiz her yerden bir hani artık yapılabilecek bir şey yok, bilmem ne radyoterapi gördü, yağmur altında kaldık, bu son anıları hani kötü geçtiği için belki de İstanbul'a karşı bir şeyim var artık, hani o sevgim azaldı, öyle diyeyim. Umarım geçer, normale döner yani. Öyle. Ama Diyarbakır'ı çok seviyorum. Benim hani, benim vatanım burası. Benim yaşadığım yer, doğduğum yer, ailemden hiç kimse olmasın bile kendimi yalnız hissetmeyeceğim bir yer Diyarbakır. Hani çünkü buranın her toprağında benim bir anım var, her toprağında çocukluğum var, bir şeyler var. Sanki böyle bütün insanlar benim akrabam gibi burada. Herkes beni anlayabilir. Hani az çok buradaki insanların nasıl davranacağını bilirsin "****" hocam. Çok zorda kaldığınızda herkesin kapısını çalabilirsiniz. Sizi anlayacak birileri mutlaka bulursunuz. Ben o yüzden Diyarbakır'ı çok seviyorum. Mesela bazen yurt dışına falan yerleşmek, çok bunaldığım dönemler de oldu. Tamamen terk etmek, her şeyi terk edip gitmeyi falan düşündüğüm zamanlar da oldu, ama ben tamamen burayı terk edemem herhalde. Nereye gidersem gideyim tekrar buraya gelirim. Tekrar bir şeyler yapmak için burada kalırım yani. Öyle düşünüyorum. Öyle.

Yani çocukken, çocukken çok hayalperest bir çocuktum aslında. Böyle kendi kendimi mesela köyde, köye giderdik yaz tatillerinde. Annemgiller falan bazen gelmezdi, biz

çocuklar giderdik. Böyle dağ da şey yapardım, söz bestelerdim, şarkı söyledim. Kafadan şarkılar uydururdum. Kendi kendime müzikler çıkarırdım falan böyle bir şarkı söylemeyi hayal ederdim. Hani orada çok başkaydı hayallerim. Hep böyle sanatsal hayaller. Resim yapmayı çok severdim. Ne bileyim okulla ilgili falan hep böyle o tarz hayallerim vardı. Büyürken biraz daha böyle iş kaygıları, aslında hayatınızı bir düzene oturtma gereğinden kaynaklı biraz daha hayaller şey oluyor. Hani kendi ayaklarının üzerinde durabilme, işte birilerine yardımcı olabilme. Ben mesela şu anda böyle hala, çünkü kadınlar istediği yerde değil gibi geliyor bana. Hala bu gelenekçilik devam ediyor. Gerçek anlamda bu tabuları yıkabilmeyi hayal ediyorum. Birilerinin hayatına dokunabilmeyi, insanları mutlu etmeyi, hani şu anda en büyük hayalim aslında benim mutlu olmak. Bilmiyorum hani nasıl olur, ama çok mutsuz bir hayat, mutsuz olmuş gibi geliyor bana. Yani onu başaramıyorum şu anda, bakalım.

Yani kadınlar açısından, kadınlar şu anda çok daha fazla sesleri çıkıyor. Şu anda böyle bir arada, birbirinin farkında çok kadın var. Her ilden. Biz mesela bu dernek olarak da Doğu ve Güneydoğu'da birçok ili ziyaret ettik. Kadınlara girişimcilik eğitimleri falan verdik. Ya şu anda daha cesur kadınlar görüyorum. Daha böyle mesela gittiğimiz bazı yerlerde hala bu şey devam ediyor. Hala toplantılarda işte böyle girişimci kadınları falan çağırıyoruz işte. İşte "sağ olsun diyor, eşim ev işlerinde yardım ediyor." Kadın girişimci, iş kadını ama bunu bir lütuf olarak görüyor. Hani hala o bilincin kırılmadığı bölgeler de var, ama genel anlamda artık kadınların bazı şeylerin farkında olduğunu görüyorum. Hani böyle bir kıvılcım var yani. Türk toplumunun genelinde, dünya genelinde hala birçok şeyde eksik kalsak da mesela Türkiye'de, siyasette, bakıyorsunuz çok nadiriz. Bir kadın işte, bakan olduğunda bir ilk oluyor yani burada. Hala siyasette, ekonomide çok çok böyle üst düzeyde kadınları göremiyoruz yani. Genelde hizmet sektöründe, hani iş hayatında da biçilen rollerin böyle genelde şey, sekreteryaya, işte hizmet sektörü, böyle daha alt sektörlerde kadına böyle roller biçiliyor. Bunun da aşılması gerektiğini düşünüyorum. Mesela kadın CEO çok azdır yani. Özellikle bizim Doğu ve Güneydoğu'da. Belki yeni yeni böyle kadınlar da o şeyi görüyorum, o hareketliliği görüyorum, farkında olmayı görüyorum, ama mesela birçok iş sektörüne bakıyorsunuz yine yüzdelik olarak çok düşük kadınların, böyle üst düzey işlerde çalışan kadınların oranı çok düşük yani. Her anlamda çok düşük. Onun biraz daha geliştirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Hani daha eşit mesafede, ya eğitimde bile eşitlik yok gibi geliyor bana kadınlar anlamında. Hala çoğu yerde kadının okumasına bile karşı olunan şeyler var, yani şehirler var Türkiye'de. Daha çok yol almamız gerektiğini düşünüyorum, ama son yılları, hani son yıllarda mesela geçmiş yıllara

oranla ilerleme tabii ki de var. Daha cesur kadınlar da var yani. Yani çalışıp, hani ne bileyim, birçok şeyin farkında olan kadınları da görüyoruz tabii ki. Ya bankada da yani aslında çalıştığınız her sektörde kadına karşı bir şey var yani, mesela erkeğe bakışı, benim şefim kadındı, "****" bankasına ilk başladığımızda ya böyle erkeğe farklı yaklaşırdı, bana farklı yaklaşırdı. Ondan çekinirdi, bana böyle emir verirdi. İkimiz de aynıydık aslında, memurduk. Hani ondan böyle bir şeyler alırdı, fikirler..., sinirliydi benim çalışma arkadaşım da hani çalışma hayatında bile bunu görüyorsunuz. Erkek ve kadına yaklaşım çok farklı. Erkeğin idare etme, erkeğin sınırını alma şeyi varken kadını da sürekli böyle bastırma. Bunu yapan da bir kadın yöneticiydi ama. Hani bazı şeylerde, hala bazı sektörlerde hani erkeğe uygulanan yaklaşım aynı olmayabiliyor. Aynı değil yani, kesinlikle aynı değil.

Ben aslında en başarısız olduğum konu diyebilirim. Çok beceriksizim bu konularda "****" hocam. Onu da çocukluğumda, hani bahsettim ya kadına biçilen rol erkek gibi olmak. Yani bir sevgilin olması suçmuş gibi. Benim bir kuzenim vardı mesela hep beni savunurdu, işte ailemizde erkek gibi bilmem ne falan. Ben kendimi o role, o role girmiştim hani bir erkekle sevgili olmak bilmem ne, çok geç tanıştım bunlarla. Üniversitedeyken bile böyle eşofmanımı giyerdim, hani bana bir âşık olduğunda diyorum ki senin bana âşık olmanı gerektirecek sana ne yaptım? Sana umut mu verdim? Bilmem ne. Hani böyle saçma sapan davranan bir insandım. Ben hala da orada istikrarlı bir şey yürütemiyorum gibi geliyor bana. Hala da o beceriksizliğim devam ediyor. Hala da hani acaba şu yanlış olur mu? Mesela bunu düşüncede savunmuyorum, çok yanlış buluyorum ama kendim de hala onu, mesela evlenmedim. Kendimle çelişiyorum bu konuda, aşk konusunda. O bocalama da benim çocukluğumdan kaynaklı, ben bunu şimdi daha iyi anlıyorum. Hani benim çocuğum olsa farklı davranırım. Bence erkek arkadaşını anlatmalı, onunla da bir erkek nasıl bir kız arkadaşı var, ilişki yaşayabiliyorsa benim kızım da yaşamalı. Hani bunu savunuyorum, ama kendim de bunu uygulayamıyorum, "****" hocam. Hani kendim de maalesef çok başarılı olamadım. Genelde ilişkilerimde de böyle acıdığım, güçlü biriyle değil de kime acıyorsam onunla sevgili oluyordum falan. Yani onda bile saçma sapan davranıyorum hala. Ne bileyim, böyle ailem şey diyor, senin yanına daha statüsü, sevgisi, iki üç sevgilim oldu mesela, daha böyle iş adamı, işte seni taşıyabilecek, statüsü, böyle şey bakıyorlar ama ben hala ona bakamıyorum. İşi olmasa bile böyle acıyorsam ya da hoşlanıyorsam o sevgiyi yaşama taraftarıyım falan, ama işte hatalar da yapabiliyorum. Hani acıdığım kişi, böyle ne bileyim suiistimal edebiliyor sevgini. Hani o tarz şeylerle de karşılaşabiliyorum. O yüzden denk bir ilişki bulamadım diyebilirim. Hani beni anlayacak hem ekonomik olarak denk olacak hem de belki de biraz daha bence öyle olmalı. Şu anda

öyle birini bulamadım yani, öyle diyeyim. Görüştüğüm bir arkadaşım var, ama hani böyle şey, öz güvensiz, daha cesur, daha şey birini isterdim, yani en azından benim kadar cesur olması yeterli olurdu yani, öyle (gülüyor).

Benim vefat eden ablamın dört kızı var. Yani şu an onlar, zaten çocukluklarını hep ben büyüttüm onları. Bebekliklerinden falan hep onlarla beraberdik. Eğitimleriyle babaları biraz şey böyle, eniştem güya ablama deliler gibi aşık bir adamdı, ama bir süre ablamın evliliği ölümünden sonra o bir yıl aslında onun da travması vardı. Hem ablamı kaybetmiş olmanın hem ben o bir yıl onu, o şeyi travmayı çok yaşadım. Hani iş falan hiçbir şey umurumda değil, sürekli ağlayan bir tip. Yani yeğenlerimin de o yüzden kendi ayaklarının üzerinde, mesela benim şu anda en büyük amaçlarımdan biri de o aslında, hepsinin kendi işini kurup kendi ayakları üzerinde durmasını, babalarının insafına kalmamalarını istiyorum. Çünkü adam ekonomik olarak iyi bir adam, ama bir kamu üniversitesine bile çocuğunu göndermeyen bir adam. Hani yeğenimin masraflarını ben karşılamasaydım belki Mersin'de şu anda okumayacaktı ya da İstanbul'daki, özel, mesela matematik dersi falan aldırıyordum onlara, babası parasından dolayı kabul etmiyordu. Ben de işte yeğenime şey diyordum, hani söyle örneğin 800 lira özel ders parası, hani 400 lira da diyordum aylık. 400'ünü ben vereceğim, 400'ünü versin. O şekilde ikna etmeye çalışıyorduk adamı. Çünkü böyle itekleye itekleye çocukların ancak okul servis parasını, küçük kızı 11 yaşında, büyük kızı 21 yaşında, hani çok eğitime yatırım yapan bir baba değil, çok bilinçli bir baba değil. Kızlar ne de olsa evlenecek, kocaya gidecek, hani öyle sürekli onların arkasında duran bir adam değil yani. Üniversite okumalarını bile neredeyse parası gitmesin diye şey yapacak. O yüzden ben hepsinin kendi mesleklerini edinmelerini görmeden, hani bu hayattaki aslında en büyük amacım o. Hani hepsinin kendi ayaklarının üstünde durması, zaten bütün kazancımı onlara harcıyorum. Böyle özel, işte üniversiteye gittiklerinde para gönderiyorum, özel ders aldırıyorum falan. Ya hepsiyle ilgileniyorum, sadece vefat eden ablam değil, erkek kardeşimin de bir kızı ve oğlu var, örneğin ben mirasımı hazırlarken bile hep yeğenlerime, onları yazdım. Kendime hayat sigortası yaparken mirasçı olarak onları yazıyorum. Ben ölürsem 50.000 dolar örneğin para kalacak, isimlerini, teyzelerini falan yazmışım, kendimi sigorta yaptırdım sigorta şeyinden, hani tamamen ben öldükten sonra bile onlara bir şeyler bırakmayı çok istiyorum. Bir nakidim olmasa bile en azından hayat sigortasından bir para geçsin onlara istiyorum falan, öyle. Yani onların mesleklerini edilmeleri benim en büyük amacım. Kendi ayakları üzerinde durmaları, bir erkeğe ihtiyaç duymadan birey olabilmeleri benim için en büyük hedefimdir şu anda ve çok da başarılılar, çok yetenekliler yeğenlerim, öyle.

Lise okuyor. Küçük yeğenim çok yetenekli, böyle resmen ressam gibi mesela. Sergi bu korona süresinde bize sergi yaptı. Çiçek saksılarını bile boyuyor çocuk. Hani o kadar güzel resimler yapıyor ki gurur duyuyorum yani, 11 yaşında olan yeğenim. Yani iyi ki de benim yeğenlerim. Benim en büyük tesellilerim de onlardı zaten ablamın ölümünden sonra, öyle. Erkek kardeşimin de kızı dört yaşında, küçük oğlu iki yaşında. Onları da çok seviyorum. Onlarla da böyle birebir ilgilenmeye çalışıyorum. O bu sevgi boşluğunu yaşasınlar istemiyorum. Çünkü küçükken annemiz babamız bizi nasıl sevdiğini bilmiyormuşuz, bizim çocukluğumuzda yani, onu biliyorum sadece. Sevgilerini nasıl göstermeleri gerektiğini bilmiyorlardı yani. Çünkü biz, ben sevmediklerini düşünürdüm mesela. Öyle bir şeyim var. İşte aslında mesela çok böyle sohbetlerimizde falan hani bu çocukluğumu zaten ben bazen anlatmıyorum.

Ben genelde anlattığımda duygulanıyorum. Hani bu şey, babamın mesela bu yaklaşımlarından dolayı falan okula beni göndermek istemeyişi falan bunları anlat, şey yapınca biraz duygulanıyorum aslında. Hani diğer kız kardeşimi okula kayıt yaptırdı babam. Ben köyde dedemlerle yaşamayı sevdiğim için bana böyle şeydi, hani okula kaydetme falan taraftarı değildi, ama ben hep örnek gösterilirdim. Kız kardeşim, biz aynı sınıftaydık, o ortaokul, şey ortaokuldayken sürekli benden kopya çekerek, benim takdir belgelerimi çamaşır suyu ile silip onunla kuzenim kullanıp ailenin gözüne girmeye çalışıyorlardı. Hani ben çok başarılı bir öğrenciydim, ama onlar biraz daha işin muzip tarafındaydılar falan. Örneğin babam ona çanta almıştı. Ben poşet, bu şey, şey poşetler var ya, çit çit poşetler, ilkokuldayken mesela onları çanta yapmıştım kendime, öyle. Kağıtları böyle dikip defter yapıyordum falan. Yani o tarz şeyler de yaşadım.

E şimdi bunları düşününce, babama örneğin, bunlar aklıma gelince sitemli oluyorum, kızıyorum falan. Diyorum ya, bu korona sürecinde biraz daha farklı (gülüyor), farklı davranıyorum artık. Çünkü ben onlara hep sitemliydim yani. Sadece başarılarımı gördükten sonra babam değişti. Böyle her şeyi kazanınca falan gurur duymaya başladı, ama başta beni okula gönderme taraftarı bile değildi. Ya annesinin etkisinde kalıyordu ya da yetişme tarzı, onu da bilmiyorum. Hani babamın karakter ile alakalı değil. Böyle yetiştirildiler çünkü. Ailede ilk üniversiteyi kazanan benim mesela. Ailede de o konuda da örnek oldum, öncü oldum. Sonrasında işte herkes artık üniversite falan okumaya başladı. Yani birçok açıdan ben zorlayarak geldim aslında bir yerlere. Üniversitede de mesela dershaneye gitmiyordum. Hukuk fakültesini falan kazanabilecek, puanlarım gayet iyiydi

ama rehber hocam yok, bir şey yoktu. Hani daha bilinçli annem babam olsun isterdim örneğin, lise zamanlarımda falan da. Çünkü gerçekten çok başarılı bir öğrenciydim. Hani ortaokuldayken de okul birincisi oluyordum, okullar arası yarışmalarda da derece yapıyordum. Hani daha eğitilmiş, daha bilinçli bir ailem olsa belki dershaneye giderdim, belki çok farklı, çok çok daha iyi üniversiteler de çok daha iyi tercihler yapabilirim yani. Kendim hep bir yerlere gelmeye çabaladım. Sonrasında biz onları bilinçlendirdik işte, sonrasında biz artık, çünkü bir süreden sonra artık değiştiremeyiz. Hani çocukluğumuzda yapmış oldukları hatalar yüzünden şu anda ne bileyim onlar da bunun mahcubiyetini yaşıyorlardır. Çünkü annem ablamın da okumasını istemedi. Mesela annem, benim ablam ilkokul mezunu. Ee ortaokula falan, okula gitmeyi çok istiyordu, ablam da çok başarılıydı ama annem şey diyordu, kim bana yardım edecek? Ben hastayım. Ee ben anneme de mesela bu konuda çok sitemliyim. Hani bu konuda yeterli bilinç, bilinçli bir ailem yoktu yani, öyle.

Ya vefat etti babaannem de böyle. Aslında çok saf, şey güler yüzlü bir kadın ama fazla dindar bir kadın. Geceleri böyle kafasını sallayıp, ben mesela hep onu hatırlıyorum, geceleri namaz kılardı, böyle şey yapıyorlar ya, tülbentini örtüyordu, kafasını sallıyordu falan. Benim bu ortaokuldayken teravih namazları vardı, cuma şeyleri falan, ortaokul değil hatta ilkokul dördüncü, üçüncü sınıfta. Beni kendi götürüyordu camiye falan. Hani öyle bir kadın, çok dindar, imamlar ne söylese babaannem onu bir kural, kanun olarak görürdü. İşte babam, babamlara falan diyordu okul şeytanların, okula göndermeyin bilmem ne. Hani bunun aslında günah keçileri biz olduk. Sonrasında onlar da bilinçlendiler tabii. Eğitimin ne kadar önemli olduğunu falan yavaş yavaş hani idrak edebildiler ama ilk günah keçileri bizlerdik. Hani ben bu konuda öncü olabildiğim için seviniyorum aslında. Üniversitede hani ne bileyim, kadınlar konusunda yani kadın, erkek ailede ilk üniversite okuyan benim. Hem erkeğe hem kadına öncü olabildiğim için seviniyorum yani. Bir konuda bir ilki ben başardım aslında. Ama işte daha bilinçli bir ailem olsaydı belki çok daha farklı olurdu. Belki tercihlerim çok daha farklı olurdu yani, öyle.

Annem gelenekçi aslında dindar. Yani dindarlık desem, mesela duaları ben ondan daha iyi biliyorum. Öyle şey değil, hani tutucu, çok şey falan değil annem aslında, kız kardeşleriyle falan sosyal bir kadın da. Ama bazı konularda, mesela o ablam konusunda işte hastalığını bahane... Temizlik işte, bana kim yardım edecek? Ablama, ilkokul beşinci sınıftaki bir çocuğu, hani genç kız muamelesi yapıp, kendi ev işlerinde, işte bilmem ne falan. Ben hatırlıyorum, ablam bu nakış yapmayı falan öğrenirdi. İşte böyle şey hani,

annem biraz kendi konforu için ablamı harcadı diyebilirim. Hani o konuda zaten hala da ağlar, böyle aklına geldikçe. Çünkü ablama haksızlık yaptığını falan sürekli söyler. Yani annem o konuda biraz belki o aile yapısından, belki kardeşlerinden, belki ne bileyim o, o yapıdan etkilenip yanlış kararlar verdi yani. Bizimle alakalı kararında yanlış kararlar verdi yani. Hala bile mesela bazen böyle çok şey oluyor, çıldıracak düzey, diyorum anne hala mı aynı şeyler? Mesela işte kardeşleriniz böyle onlara ya hani bütün paramı ben çıkarıp versem, bu iş yerimi versem, ben mesela düzgün bir iş yerim var, ama annemin gözünde erkek kardeşlerim hep işleri olmalı, hep ben iş yerimi satsam, kardeşime versem, itiraz etmez yani. O konuda hala annem mesela babamdan daha şey bu konuda, ee sevmiyorum. Sürekli tartışıyoruz, hani diyorum anne birazcık değiştir artık kendini falan. Sonradan kırılmasını da istemiyorum açıkçası. Çünkü belli bir şeyden sonra şu anda ben ona çok empoze edemem yani, onu değiştiremem, o kadın böyle. Bu şekilde kabul edeceğim. Yani bazen böyle şey yapıyorum, tartıştığımız şeyler oluyor. İşte ne yapıyorsun? Büroda niye yalnız kalıyorsun? Hala çocuk muamelesi yapmaya çalışıyor bana, hala böyle onların gözünde biz büyümüyoruz yani, öyle yaklaşımları var, ama o onaylamadığım çok şeyleri var yani, annemin özellikle. Şu an böyle yani. Babam da babam mesela bunu bize yansıtmaz ama annem çok yansıtır yani. Siz kardeşsiniz işte, sürekli erkek kardeşlerim için böyle için çabalamamızı ister, ama sürekli erkek kardeşlerim için çabalamamızı ister öyle.

Kılık, kıyafete de annem, annem bakıyor da babam karışmıyor da şortla da askılıyla da giderim babamın yanında, ama annem mesela ben giyinirim, işte cehennem var, bilmem ne, bu kolların, bu çok askılı, bunu giyme, makyaj yapma, babam onu uyarıyor ne karışıyorsun falan diye. Hani annem bu konuda da hala çok geri. Örneğin bir eve taşındık, böyle şey böyle, villa gibi bir yer. İki kardeşime zaten ev aldılar, bu evi de küçük erkek kardeşime kalacak diye. Bize şey yapıyor, bana diyor ki işte krediyi sen çek, hani 200.000 peşin verelim, 200.000 kredi çek. Ya hala bu konuda adil değil. Yani diyorum anne kardeşime ait olacak bir ev için, yani ondan bir şey istemiyorsun ama bana söylüyorsun, biraz adil ol diyorum, sen kadınsın. Senin hatan, bizim bu şekilde yetişmemizin aslında en büyük sebebi sensin, değiştirebilirdin. Hani gerçekten bence kadınlar değiştirebilir. Çocukluğumdan beri hani bu gelenekçi toplumların yetiştirilmesinin sebebi de yine kadınlar. Çünkü orada kızına işte temizlik yaptırırken oğlunu pofpofluyor. O çocuk her türlü hatayı yapabilir. Çünkü ben yapabilirim, ben erkeğim, erkek küfrettiğinde gülüyorlar. Hani çocukken daha bile. O, o şeyi veriyorlar erkeğe, hani yine biz kadınlar yapıyoruz bunu aslında. Çünkü çocuğu zaten aktif rol olarak o gelenekçi toplumu sen yetiştiriyorsun.

Adam kahveye gidiyor, başka yerlere gidiyor, yani orada annelere çok büyük rol düşüyor aslında. O adaleti sağlamak da yine annelerin aslında görevi. Çünkü annenin, bütün rolü o üstlenmiş, bakımı, beslenmesi, yemeği o çocuklarla zamanın yüzde seksenini anne geçiriyor, baba dışarıda çalışıyor. Hani bunu yapması gereken de anne aslında. Annelerin de eğitilmesi lazım bence, eğitim olarak çok gerideyiz yani, bu konuda öyle.

Ben, yani arabam vardı, iki ay kullandım. O da ayrı, dolandırıldım. Ee şey, bir müşterim, daha doğrusu başka bir müşterimin referans olduğu bir müşteri, sadece ben değil, birçok kişiyi dolandırdı. İki ay kullandım. Ben Polo bir araç almıştım kendime. İşte bana dedi ki Golf daha iyi bir araç, hani, çok pahalıya almışsınız. Bunu satalım Golf alalım, bilmem ne falan. Öyle çek karşılığında dedi, bir müşteri bulmuşum, üç ay sonra çek ödemeli ama fiyatı şey olarak, iyi bir çek verdi falan. Golf alabiliriz bu parayla. Ben de tamam dedim. Hani orada ilk ticaret hayatıma atıldığım, zaten o ilk yıl psikolojim çok şey değildi. İlk yılın sonuydu işte. Hani bir şeyler çok anlamsızken. Orada dolandırıldım. O çek karşılıksız çıktı. Sonra öğrendik ki Diyarbakır'da bir sürü kişiyi trilyonlar dolandırdığı firmalar var, büyük firmalar falan. Urfa'da, işte Kocaeli Gebze'de, yani nitelikli dolandırıcılarımış. İlk ticaret hayatımda öyle bir hatam oldu benim. Hani o da bir tecrübe oldu artık, öyle diyeyim. Ama şu anda arabam yok, aracım yok. Kullanıyorum ama çok çok iyi bir şoförüm diyemem. Sadece iki ay kullanabildim aracımı. O da 2015 yılı, 2015 yılının son aylarıydı yani bayağıdır da kullanmıyorum. Biraz şey olarak da o araba olayından dolayı şu anda araba almıyorum. Ya gerçi bu büroyu alacağım için bir kısmını kredi çekeceğim, sonrasında araba almayı düşünüyorum ama. Kullanıyorum, benim kız kardeşimin aracı var mesela, evi de var, şey istediğimiz saatte de eve gidebiliyoruz. O konuda asla hani babam demez yani ner..., kafe, kafedeyim genelde. 12'de de gidebiliyoruz falan. Hani öyle karışmazlar. Örneğin kardeşim şarap içiyor, bira içiyor kız kardeşim. Ben de çok nadir şarap içiyorum. Hani onu da onların yanında içmesek de babam şey yapıyor bazen resimlerden falan görüyor. O konuda da şeyiz yani, o yüzden diyorlar işte çok demokrat, hani bu konuda gerçekten demokrat bir aileyiz. Birçok kişiye göre daha şanslı bir aileyiz. Sadece şey, ekonomik anlamda erkek ve kız çocuklarına yaklaşımları dışında diğer her şeyde demokrat bir aileyiz yani aslında. Ya da bize çok güveniyorlar, oğullarına güvenmiyorlar, belki o yüzden sürekli bizden bekliyorlar bir şeyleri. Öyle diyebilirim biraz spontane gelişti ama (gülüyor).

Konudan konuya atlıyoruz ama hani biraz hazırlıksız oldu (gülüyor). Düşünmeden çok şeyi söyledim, bakalım. Ama işte şimdi üzülürler. Babam falan görürse diyecek kızım bu

kadar mı sitemliydin falan. Bazen söylüyorum ama (gülüyor) öyle. Ben sadece hani toplum olarak, mesela bu yeni normallerimiz aslında biraz kadın erkek fark etmiyor, üretim, üretime önem verilmesi taraftarıyım. Hani sürekli artık neredeyse böyle kibrit çöpünü bile dışarıdan alma aşamasına gelmiş toplum. Ya herkesin kendi bahçesinde bir şeyler üretebilmesi, özellikle kadınların bu konuda öncü olabilmesi bence çok çok güzel olur yani ve üretimin öneminin farkına varabilmeliyiz. Bir dersler çıkarabilmeliyiz bu şey, hastalık sürecinden dolayı. Bence toplum olarak herkesin bir ders çıkarması gerekiyor. Hani kendi bahçemize ekebiliriz aslında, imkânı olanlar. Aslında kimseye ihtiyaç duymadan da yaşayabiliriz yani. Çok bağımlı bir toplum olmuşuz. Sebzemizi, meyvemizi bile neredeyse dış ülkelerden alabilecek bir toplum olmuşuz. Bu konu, birazcık çalışkan bir toplum olmalıyız diye düşünüyorum ben. Üretime daha önem veren bir toplum olabilmeliyiz yani.

Yani o villalara taşındık, ama ben mesela aracım olmadığı için genelde burada kalıyorum. Annem ve babam da köyde. Kardeşim oradan bir villa aldı. Bir de bizim annemler için bir ev aldılar ve krediyle. Ya o böyle arada kalıyorum. Birkaç gün falan kaldım ya daha böyle şey, gelir düzeyi biraz daha iyi aileler. Mesela benim kardeşim, inşaat teknikeri dediğim, o ilk şey olan, bu boya, bu dekorasyon işlerinden iyi anlıyor. Birazcık onun çabası ile falan kendi evinin yarısını öyle almış. Annemlerinkini de bir kısmını işte kredi çekip, bir kısmını kendi evimizi sattık falan o evi de mesela küçük erkek kardeşim, hani dedim ya ona vermeyi düşünüyorlar. Belki oradan taşınabiliriz. Çünkü kimse sanki o evi benimsemedi. Hani güzel bir ev, lüks bir ev, şey falan, konfor alanı çok iyi ama kimse orayı şey değil, benimsemedi gibi. Annem ve babam köyde. Mesela bir hafta bile o evde kalmadılar, uyumadılar, kalkmadılar. İşte geçenlerde geldiler, birkaç gün kalıp tekrar köye gittiler. Ben iş yerindeyim. Çünkü aracım yok, hani babam bırakıyor ya da benim burada mali müşavir kadın arkadaşım var, aynı plazadayız, o gelip beni alıyor, beni bırakıyor falan. Hani o yüzden koronadan dolayı çok toplu taşıma araçları ya da ne taksiye falan da binmeyi istemedim. O yüzden iş yerimi home ofis olarak kullanıyorum. Hani orasını çok şey yapamadım, benimseyemedim hala. Şu anda kaldığım oda benim dinlenme odamı göstereyim, Bülent Ersoy koltuğum (gülüyor). Sana diğer odalarımı falan da gösterebilirim "****" hocam. Çalışma odamı falan. Öyle. Yani bu, burada genelde film izliyorum, dinleniyorum, kitap okuyorum, bazen serin oluyor çalışıyorum, şimdi mali müşavir arkadaş da burada gelmiştir, iş yerinde. Bir dakika. Kalk istersen (gülüyor). Burası benim odam, öyle, göstereyim. Yeğenimin odası, rahmetli ablamın büyük kızı, aynı zamanda benim yanımda çalışıyor. Daha doğrusu sigortasını falan yatırıyorum ama şu anda onun

kardeşi diyabet hastası. Kronik hasta olduğu için birkaç aydır gelmesini istemiyorum. Burası odası. Hani şey olabilir. Müşterilerden falan öyle bir riski göze alamam yani. O yüzden öyle evde ama. Burası mutfakım küçük bir yerim işte. Burası antre falan, öyle. Yani İstanbul gibi bir yer için çok büyük de. Hani 90 metrekare falan bir yer, iki artı bir. İstanbul'da mesela böyle evler var biliyorum, hani o yüzden şey, Diyarbakır'a göre küçük bir yer, öyle söyleyeyim. Diyarbakır'daki evleri biliyorsun, çok büyükler yani odaları falan, öyle.

Lahmacun istiyor musun? Lahmacun alayım gelirken. Arkadaşım gelecekti de (gülüyor). Söyle, tamamdır.

Bugün bir toplantımız oldu. Dün aslında şey vardı burada, TÜRKONFED'le ortak Diyarbakır'da bir şey sanayici iş insanları derneğinin. Bizim derneği de davet etmişlerdi. Telekonferans yaptık. Bugün de kendi dernek üyelerimizle yaptık işte. Ha böyle dönem dönem aslında ben bu dernek işlerinden çok sıkıldım "****" hocam. Hep böyle soyutluyorum kendimi. Çünkü çok içi boş işler. Hani mesela sürekli herkes gazetelerde ön planda çıkma derdinde. İki yıldır, gazeteci arkadaş var röportaj yapmak istiyor, hani diyorum ben önemli biri değilim, git onunla yap, bazıları işte öyle kadınlar var ki egosunu tatmin etmekten başka bir şey yapmıyor. Yok gazetede niye ben çıkmadım? Bilmem ne. Hani onlara yönlendiriyorum. Diyorum onlar, onlarla röportaj yapın falan. Öyle bir şeyler söylüyorlar. Sürekli herkes bir dernek kurma, toplantılar yapıyoruz ama somutlaştırdığımız bir şey yok. Ben o yüzden açıkçası çok artık o derneklerde aktif olmak istemiyorum. Mesela bizim genel kurulumuz yapılsın yönetimden de istifa edeceğim. Hatta pasif üyelikten istifa etmeyi düşünüyorum. Bazen hani STK'lar bir arada belki toplum olarak yine ileride lazım olabilir diye çoğu arkadaş, dernek başkanımız çok tatlı bir kadın, ayrılma diyor, en azından pasifize et kendini ama ayrılma. Belki duymuşsundur, şimdi Irak'ta. Yani kıramıyorum, ama hani böyle şey ama bir yıldır sürekli ayrılmak istiyorum. İstifa dilekçesini de yazdım ama işleme koymadılar. En azından hani bu yönetim bitene kadar devam et falan diyorlar. Çünkü çoğu kadın samimiyetsiz geliyor bana. Böyle sadece şey önünde olmak, basın önünde olmak, hani o kadar donanımsız, bir kitap okumamış kadınlar tamamen bunu kullanıyor. Hani böyle işi anlamında, işini geliştirmek için kullanan kadınlar da var bu sivil toplum kuruluşlarını, ama çoğu böyle şey, yapmacık, sürekli toplantı yapmak falan ama şey, somutlaştırılan hiçbir şey yok yani. Somut olarak mesela projelerimizi somutlaştırdığımız hiçbir projemiz yok. Ben o yüzden samimi bulmuyorum açıkçası. Belki pasif de kalabilirim, belki ileride ne bileyim, bir şeyler olur.

Ama artık aktif rol almak istiyorum. Kendim sivil hayatta böyle bir şeyler yapmak, işime odaklanmak, çünkü her gün, her hafta, mutlaka iki, üç toplantımız olur, bir şeyler olur ama bir yere varamayız yani. Sabahtan akşama kadar ticaret odasına gidiyoruz, toplantı, bilmem ne. Ben işlerimi aksatıyordum, mesela gelirim, onlar yüzünden de çok azaldı, hani hepsinin böyle çoğu şey, baba, babasının şirketinde çalışıyor, işte ne bileyim, eşinin parasından dolayı bir yere gelmiş kadınlar genelde böyle paraları iyi olduğu için bu paraya ihtiyaçları yok. Sürekli toplantılar, sürekli bir şeyler, öyle ön plana gelme, şık şık giyinip ama yani somut bir şey olmadığı için bu şeylerde, bu yüzden kendimi pasifize etmeyi düşünüyorum. Ticaret odasına da mesela heyecanlıydı kadın meclisinin kurulması, sivil anlamda mesela kamuya ait bir yerde böyle bir şeyin yapılması falan, ama orada da mesela bu Sur'la ilgili projelerimi bahsetmiştim ya. O taşı, şeyleri falan, Keçi Burcu'nda belki olabilir diye. Oradaki çocuklara, belki oradaki kadınlara bir yardımım dokunur diye projelerimi de sundum ama hala faaliyete geçirdiğimiz bir şey yok yani, o yüzden iki yıldır sürekli böyle gidiyoruz, sürekli itekleye, itekleye. O yüzden kendim bireysel bir şeyler yapmayı tercih ederim. Sivil toplum kuruluşlarını çok samimi bulmuyorum artık bu konuda. Ama bir arada olmak açısından güzel. Bir arada olmak açısından, bütün kadınlardan haberdar olmak açısından güzel, mesela o ilk başlarda dedim ya illeri gezdik, girişimcilik eğitimleri verdik. Onlar da çok hoşuma gitmişti. Ama sonuçlandıramadık. O projemizde bile örneğin ticaret odasındaki arkadaş bunu sunacak, işte İsveç Konsolosluğu raporu bekliyor, sürekli artık şey yapıyoruz, hani neden? Biz gelelim yazalım, bilmem ne, bir yıldır hani böyle ciddiyetsiz, disiplinsiz insanlarla çalışmak bana çok şey değil, bana göre bir şey değil yani. Bir işi yaptıysak mesela o kadar basında olmayı seçmiyordum, ben yönetim kurulu üyesiydim, giderdim en arkaya otururdum ya da böyle şey, o sürekli işte derdi ben de konuşmak istiyorum, böyle konuşan insanlar. Şimdi bir raporun hazırlanmasında hiçbiri kılını kıpırdatmıyor bile, ama orada benim de adım var, o projede ben de varım, benim de başarısızlığım olarak geçiyor. En azından o raporun tamamlanıp sunulması gerekiyor konsolosluğa. Belki bir ceza da alınabilir bundan dolayı, şimdi belli bir süresi var. Hani öyle şey, bazı konularda çok ciddiyetsiz yaklaşımları olduğu için o yüzden şey yapmıyorum, düşünmüyorum artık. Çünkü geriliyorum, yersiz yere geriliyorum. Kendi işime veririm bu enerjimi daha iyi. Kendim bireysel okumaya çalışırım insanları daha iyi yani, öyle. Dediğim gibi böyle şey mesela Sur'da gezmeyi çok seviyorum. Ben o, orada çok farklı bir şey var. Bir de karakalem, büroda mesela bazen müşterim geliyor, çaktırmadan onun portresini çizmeye çalışıyorum (gülüyor) falan, böyle bir şeyim var. Gidip kendime resim şeyi de aldım falan, resim yapmayı seviyorum yani.

Onun dışında mesela sanatsal bir Şeyde yer alabilirim. Bazen yine ona böyle Şey olabilir. Hani iş anlamında tam oturttukdan sonra öyle bir Şey yapabilirim, ya bir enstrümanı profesyonel almayı çok istiyorum mesela. Onu ğrenebilirim. O tarz bir Şey de olabilir ya da resim anlamında geliştiririm kendimi, öyle (gülüyor). Kursa giderim, belki profesyonel bir eğitim alırım, geliştiririm yani. O, o yeteneğimi, bakalım.

Kız kardeşim, sosyo... ha kuzenim hemşire. Kız kardeşim sosyolog, belediyede çalışıyor, küçük kardeşim. Bir kız kardeşim "****" Kolejinde İngilizce ğretmeni, o evi arabası ayrı olan. Onun dışında işte inşaat teknikeri erkek kardeşim, gıda teknikeri erkek kardeşim. Küçük kardeşim işsiz (gülüyor). Onun bir Şeyi yok. Öyle babam Şeyler yapmış, bu büyükbaş hayvancılık için bir Şeyler almış köyde bir adama hani para verip, öyle, onun da yatırımı o Şekilde yapmaya çalışıyor, ama yle.

Güzeldi, ne demek? Bekleriz. Evet, umarım, normale, umarım en kısa zamanda düzelir, inşallah. Çok isterim. Beklerim mutlaka, gezeriz beraber. Tamam "****" hocam. Görüşmek üzere, ben de çok öpüyorum, sevgiler selamlar. Görüşmek üzere, hoşçakal.